

Розділ 1

Висновок

1

Білянська лікарня, Варшава

Ніч була однозначною. Минуле не хотіло здаватися, теперішнє не хотіло тривати, а майбутнє, здається, й не приходило.

Йоанна Хилка думала, що зможе заснути тільки тоді, коли їй дадуть кінську дозу снодійного. Проте лікарі робили щось цілком інше. Вона потрапила до лікарні неприємною, їй одразу поставили крапельницю, встановили катетер. Щось вкололи, провели планові аналізи, і перевели в кімнату для кількох осіб. Для лікарів і медсестер це була така ж ніч, як і кожна інша. Пацієнтів із алкогольним отруєнням було до біса багато, хоча такі зазвичай не потрапляють у Білянську посеред тижня.

Вони також, здебільшого, не є авторитетними юристами, партнерами однієї з найбільших юридичних фірм у Варшаві, «Желязний і МакВей».

Хилка зайняла цю посаду завдяки маніпуляціям, безжалісності та хитрості, тобто саме у такий спосіб, про який колись мріяла. Вона ніколи не мала наміру стати однією з тих юристок, які довгими роками сидять на одному місці в очікуванні, доки не звільниться місце лишень тому, що хтось із партнерів вийшов на пенсію.

Як і не планувала того, що одного дня медичне обладнання буде помпувати літри рідин через її тіло, щоб вимити з нього алкоголь.

Вона нервово ворухнулася й прокашлялася. У горлі заболіло так, наче посеред літа вирушила на тривалу пробіжку у зеніт і впродовж двох годин не мала чим хоча б змочити губи.

Вона оглянула темну кімнату. Єдиним джерелом світла був вуличний ліхтар на паркувальному майданчику, але в напівтемряві вона побачила кількох інших пацієнтів. Усі спали.

Від Кордіана Оринського не було й сліду, хоча вона припускала, що це він привіз її сюди. Наскільки запам'ятала, він застав її в квартирі, коли вона була в процесі спорожнення пляшки своєї улюбленої мексиканської горілки. Він дав їй лимонного соку, сказав щось про її батька, але більше нічого вона не могла згадати. Можливо, це й на краще.

Ніч справді нависла над нею, наче не давала видихнути. Йоанна відчула, що час є її суперником, з яким вона наполегливо бореться, намагається підштовхнути його вперед, зрушити на хвилину далі. Та все ж таки, щось наче стримувало.

Якось вона дочекалася ранку, не зімкнувши очей. Ні медсестру, ні чергового лікаря не викликала. Припустила, що нічого доброго це не принесе. Йоанна мусила випити чогось міцного, але ніхто з них у цьому їй би не допоміг.

Ще до сходу сонця вона кілька разів думала, що встане, піде до чергового лікаря і відразу ж випишеться. Але щойно вона піднімала руку, сили покидали її. Зрештою, вранці не було краще. Нарешті заснула на кілька годин, а коли прокинулася, їй здалося, що повернулася в минуле. Розплющивши очі, побачила обличчя людини, яку не бачила над собою ще зі студентських часів. І обличчя якої вона надто часто не згадувала.

На всіх університетських турнірах, симуляторах англійських *moot court*¹ вони виступали одне проти одного.

¹ Суд суперечок (англ.).

Організаторам часто доводилося накладати на них імпровізовані покарання, такими агресивними були їхні сутички.

Й усе ж Себастьян Сендал тепер стояв поруч із її ліжком. І тримав букет квітів, запах яких діяв як подразник.

— Це що за бадилля? — прохрипіла вона.

Себастьян звів брови й нічого не відповів. Хилка відкашлялася.

— Коли вже приносиш мені смердючі бур'яни, то поясни.

Сендал переминався з ноги на ногу. Він не справив належного враження. Йоанна знала, що він був наймолодшим суддею, коли-небудь обраним до Конституційного Суду. Про нього казали, що був надією польського судочинства, що досягне висот, а, зрештою, можливо, навіть, колись очолить Європейський Суд.

Але тепер він був схожий на розгубленого студента, який не знає, випадково не сьогодні має бути колоквиум, чи все ж ні.

— Поклади його десь або викинь у смітник, — порадила Йоанна. — А потім скажи мені, що ти тут робиш? І де Зордон¹?

— Хто?

Себастьян оглянув поглядом кімнату, ніби сподівався, що десь знайде вазу.

— Оринський.

— Цей твій стажист?

— Він тобі не мій.

— Я думав...

— Ти неправильно думав, — відрізала вона. — Сідай.

Коли знав, про кого йдеться, то мав стежити за новинами ЗМІ про неї. Кордіан з'являвся там так само часто, як і вона, навіть, якщо вони формально не вели справи разом. Хилка примружила очі й поглянула на Сендала. Насправді вона чудово знала, як у нього справи. Вони не спілкувалися, але вона була в курсі всього — те, чого не оповідали

¹ Зордон — персонаж телевізійного серіалу 1993 року «Могутні рейнджери», міжпросторова істота, спіймана в пастку часу, мудрий наставник рейнджерів, який наділив їх здібностями.

ЗМІ, розповідав Facebook. Їй навіть не потрібно було нічого питати, знати, на кому одружився, де відпочивав, на які фільми ходив, коли і в якій лікарні народився його хрещеник і як він виглядає. Нецікаво, як і будь-яка інша новонароджена дитина.

Сендал сів на ліжко.

— Що ти тут робиш? — запитала вона.

Він знову оглянув кімнату.

— Гарне запитання.

— На яке ти повинен відповісти протягом кількох секунд.

— Ммм.

— Ну? Ти остання людина, яку я б очікувала тут побачити.

Він перевів подих і поправив поли маринарки. Він носив хороший гарнітур, наче працював у приватному секторі, а не в державному. А може, це вже не актуальний стереотип? У Хилки склалося враження, що часи скромно вдягнених прокурорів і суддів, які скидають незграбність закону на свій зовнішній вигляд, минули. Тепер вони стежать за трендами, носять модні маринарки та зав'язують краватки так само, як це роблять найбільші зірки Голлівуду під час церемонії «Оскар».

Себастьян, без сумніву, належав до нового покоління юристів. У поєднанні з його компетентністю й упевненістю в собі це відчиняло перед ним багато дверей. Але в цей конкретний момент він не був сам на себе схожий.

— Я зателефонував до «Железний і МакВей» і...

— Це ніколи не призводить ні до чого доброго, — урвала вона його. — Але гаразд, продовжуй.

— Я намагався тебе вистежити, чув, що ти повернулася в компанію.

— Хороші новини розносяться швидко.

— Погані ще швидше.

Йоанна звела брови.

— У будь-якому разі, мені сказали, що ти в лікарні.

Їй було цікаво, що ж це за щедрий оповідач. Зордон точно ні, бо він чудово знав, що навіть погана брехня буде кращою за правду. Але в офісі було багато людей, радих поділитися цією новиною зі Сендалом.

— Ну, й подумав відвідати тебе, — додав Себастьян. — Адже якщо після коледжу нічого не змінилося, то існує велика ймовірність, що ніхто не принесе тобі квітів. Тобто, ніхто до тебе й не зазирне.

Власне, Хилка сподівалася, що так і буде.

— Що вони тобі сказали?

— Що у тебе якісь проблеми зі здоров'ям.

— І все?

— Я б не просив більше.

— Гарзд, — пробурмотіла вона. — А тепер перейдімо до теми, яка мене найбільше цікавить. Що ти, в біса, тут робиш? І навіщо тобі моя допомога?

— А хто сказав, що...

— Кажі, я не маю багато часу.

Він поглянув на ліжку, потім перевів погляд на інших. Вочевидь, вони вважали за честь вдавати, що не чують розмови.

— Ти лежиш в лікарні, отже, часу маєш багато.

— Я скоро виписуюся.

— Не схоже на те.

— Неважливо, на що це схоже. Зовнішнє може бути оманливим.

Себастьян розтулив рота, але нічого не сказав. У певний момент він виглядав так, наче намагався запхати свої думки в потилицю, не дозволяючи їм стати словами. Нарешті опустив голову.

— Мене звинуватили у вчиненні злочину.

Йоанна зиркнула на нього з недовірою.

— Тебе ні в чому не можуть звинуватити, бо тебе оберігає імунітет.

— Формально обвинувачення ще не висунули, але я знаю, що це лише питання часу.

Такого ще не було. Якщо пам'ять її не зраджувала, жоден суддя Конституційного Суду не був ані позбавлений імунітету, ані, тим більше, звинувачений у будь-якому злочині.

На мить вона забула про крапельницю, про ледь усвідомлений головний біль, про пересохле горло... і, передусім, про те, що була тверезою, як немовля. Вона не могла пригадати, коли востаннє могла б таке визнати.

Те, що сталося за останні кілька днів, речі, з якими мала справу... все було схоже на спогади, які належали комусь іншому.

Вона зосередила свої думки на Сендалі. Вирішила, що, оскільки пам'ять відмовляється співпрацювати в питаннях недавнього минулого, найкраще буде зосередитися на сьогодні.

— Ти впевнений, що звинувачення висунуть?

— Авжеж.

— Решта суддів зніме з тебе недоторканність?

— Не знаю, — відповів нерішуче. — Але... ні, мабуть, ні.

Я так не думаю.

Їй це також не здавалося реалістичним сценарієм. Незважаючи на те, що — як і личить групі видатних юристів — члени Суду любили впритул кидатися до горлянок один одного, професійна солідарність була безкомпромісною, як і в будь-якому іншому судовому органі.

Хіба що звинувачення справді було б серйозним. Це змінило б суть речей.

— У чому тебе звинувачують?

— У вбивстві.

— Даруй, що?

— Прокурор висунув мені звинувачення за статтею сто сорок восьмою, Хилко. Треба повторювати?

— Ні. Навіть не варто цього робити, якщо не хочеш діяти мені на нерви.

Хвилину вони мовчали. Власне, вона могла пошепки запитати його, чи є у прокуратури вагомі матеріали, або ще тихіше запитати, чи справді він зробив те, у чому його

звинувачують. Проте відповіді на ці запитання її не надто цікавили.

— Можна це виграти? — запитала вона.

— Не знаю. Можливо.

«Це звучить достатньо добре», — подумала вона. І здавалося саме тією справою, завдяки якій вона могла б повернутися на належне їй місце в адвокатурі. Хоч свою посаду в юридичній фірмі відновила, та відновлення репутації в суспільстві — якісно інша справа. Цього не досягне за один день. Хіба що вистоїть перед звинуваченнями судді Конституційного Суду.

Вона звузила очі.

— Тебе ж щойно обрали, — сказала вона. — Імунітет захищатиме тебе ще дев'ять років.

— Ммм.

— Ти ж іще не встиг нікому насолити. А влада з моменту вибору ще не змінилася.

— Схоже на те.

— Отже, прокурор, який наміряється висунути тобі звинувачення, або налаштований на самогубство, або зібрав справді вагомі докази.

— Коли ти розглядаєш справу під таким кутом...

— Я згодна.

— Тобто?

— Тут точно щось не так, — сказала вона, підтягуючись до узголів'я. — Але можеш спати спокійно. Як тільки я вийду звідси, тебе представлятимуть «Железний і МакВей».

Перш ніж він встиг озватися, вона подарувала йому легку усмішку, що зникла з її обличчя так само швидко, як і з'явилася. Вказала гостю на двері.

— Наразі все, — відрізала пацієнтка. — А тепер повертайся на Шуха й берися винюхувати все довкола.

— Винюхувати довкола?

— Хтось націлився на тебе, Сендале. Досліди цю тему, щоб я знала, на кого мені самій варто орієнтуватися.

За мить він вийшов із кімнати, а Хилка покликала медсестру. Оголосила, що випикується за власним бажанням і, будучи цілком притомною, вимагає надати їй відповідні документи.

Вона завершила формальності у кімнаті для медсестер. Коли повернулася до кімнати, то побачила, що хтось помістив нещасний віник від Сендала до маленької вази. Проте її цікавило інше. Поруч стояла ще одна ваза з чорною трояндою. Незвичайний подарунок, хоча, можливо, доречний для жінки, яка любить Iron Maiden¹.

Вона підійшла до квітки і побачила, що поруч лежить аркуш паперу, складений навпіл. Розгорнула його та переглянула коротке повідомлення. Зводилося воно до одного речення:

«Облиш цю справу, якщо не хочеш проблем».

2

«Скайлайт», вул. Золота

Ніхто, мабуть, не очікував, що Хилка так швидко знову з'явиться в коридорі бюро. І точно не Кордіан, тому що востаннє він її бачив непритомною та під'єднаною до крапельниці. Він залишив лікарню ввечері, маючи намір повернутися туди відразу після того, як відпрацює обов'язкові вісім і теоретично додаткові чотири зайві години в «Железний і МакВей».

Тим часом тепер спостерігав, як давня патронка спритно пробирається крізь офісних працівників, які юрмилися на двадцять першому поверсі «Скайлайту». Бракувало зазвичай притаманної їй грації, але їй усе одно вдавалося набагато краще рухатися крізь натовп, ніж йому.

¹ Iron Maiden (Залізна панна) — британський рок-гурт із Лейтона, заснований 1975 року. Його вважають одними із найвагоміших виконавців у стилі геві-метал, частиною «Нової хвилі британського важкого металу».

— Хилка? — спитав чоловік.

— Хтось каже, що радше Відхилка.

— Що таке?

— Нічого. Заходь до мого кабінету, Зордоне. Маємо справу.

— Ти здуріла?

Вона минула його, прямуючи до кабінету. Зупинилася просто перед дверима, доки він став позаду неї. Схрестив руки на грудях і чекав. Він знав, що вона не буде задоволеною від того, що застане.

— Що це таке, дідько забирай? — запитала правниця.

— Табличка з ім'ям, прізвищем і посадою.

Вона зміряла вказівним пальцем шматок металу на дверях.

— Це має звідси зникнути.

— Можливо, воно зникне, але сумніваюся, що людину, яка сидить усередині, легко..

Не встиг закінчити свою думку, як Йоанна вхопила клямку дверей. Штовхнула двері якомога дужче і кинулася всередину, як ураган. Чоловік, який сидів за столом, схопився на ноги.

— Забирайся, — звеліла вона.

Адвокат вирячив очі.

— Але..

— Це мій кабінет, — сказала жінка, озираючись. — Шуруй звідси.

На мить запала важка тиша. Кордіан подумав, що було б добре припинити конфлікт, придушити його в зародку, доки не дійде до ескалації. Проте треба було мати на увазі, що Хилка залишилася серед партнерів. Фактично, вона могла викинути з посади кожного, крім тих, хто був їй рівнею в службовій ієрархії. А таких були одиниці — і той нещасний, який опинився в цьому кабінеті, точно не був з них.

Йоанна затримала погляд на книжковій полиці.

— Що це? — запитала вона. — Де мій Валтос?

— Що..

— Дослідження Гофманського та Валтоса з кримінального права.

Оринський прокашлявся.

— Вона їх колекціонує, — пояснив він. — Кожне видання різниться кольором.

— Але я займаюся цивільним правом... — безпорадно відповів нещасний.

Йоанна пирхнула.

— Тоді тим паче маєш звідси зникнути.

Кордіан уже мав заготовлену формулу, за якою намагатиметься переконати чоловіка якомога швидше втекти з поля бою, але не встиг нею скористатися. Адвокат хутко второпав, що його вже не має бути в кабінеті. Він узяв кілька тек, закрив ноутбук, всунув його під пахву і чимшвидше попрямував у бік коридору.

Оринський зачинив за ним двері.

— Мене немає зовсім трохи, а Валтос уже зникає, — пробурмотіла Хилка, підходячи до столу. Сперлася на край, наче раптово втратила сили.

Кордіан підійшов до жінки. Якусь мить він хотів підтримати її, але, коли та озирнулася й кинула на нього застережливий погляд, одразу ж здався. Вони знали один одного достатньо добре, щоб порозумітися без слів.

Йоанна обійшла стіл і важко опустилася на крісло.

— Попереджаю, Зордоне. Не глипай на мене так.

— Як?

— Як на рарога.

Він сів у незручне крісло по інший бік столу й звів брови.

— Ще один фразеологізм, якого ти не знаєш, чи не так?

— Угу, — підтвердив.

— Перевіриш собі в Google — кинула, а потім відсунула папери на край столу. — Але спершу знайдеш мені все, що вдасться, на тему імунітету суддів Конституційного Суду.

Він знову вирячився на неї, як на привида. Попри все, що сталося вчора, він не пропустив новини про те, що прокуратура має намір висунути звинувачення Себастьяну

Сендалу. Власне, ніхто не міг пропустити такої новини — це була справа безпрецедентна. Сам факт того, що обвинувачі казали про це публічно, наштовхував на думку, що відбувається щось серйозне.

— Чому тебе це цікавить? — запитав нарешті.

— Тому що до мене прийшов Сендал.

— Але...

— Він відвідав мене в лікарні. Приніс мені якісь бур'яни.

— Що?

— Квіти. Ти ж знаєш, як я таке люблю.

Оринський ковтнув слину і нервово почухав потилицю. Формально Хилка вже не була його патронкою, і нічого не змушувало його вести з нею будь-які справи. Він міг похвалитися лише статусом *junior associate*¹, а вона була серед партнерів фірми. Професійна прірва між ними фактично включала співпрацю. Її легко було завалити будь-кого хоча б з особистих міркувань.

Відкинув цю думку. З учорашнього дня він змагався з оцінкою їхніх стосунків і... Ні, власне, не з учорашнього дня. Він робив це відтоді, як зустрів Хилку.

— Бачу, що тут щось відверто не так, — сказала вона. — Викинь це з себе й берімося до роботи.

— Щось? Та тут усе не так.

— Тобто? Мені так не здається. — Вона озирнулася. — Окрім зниклого Валтоса, звісно.

— Ти щойно вийшла з лікарні.

— Саме так.

— А потрапила туди, бо...

— Затнись на цьому слові, бо відірву язика, Зордоне.

Він кивнув. Не мав наміру повідомляти когось про стан, у якому знайшов її в спальні, але, насправді, йому й не потрібно було цього робити. Кожен, хто хоча б трохи знав Йоанну, міг дійти до істини шляхом короткої дедукції. Однак Кордіан вирішив залишити цю думку невимовленою.

¹ Молодший юрист (англ.).

З м і с т

Розділ 1. Висновок	9
Розділ 2. Реконструкція	171
Розділ 3. Цимеліум Хилки	257
Розділ 4. Евакуація.....	271
Розділ 5. Вирок	391
Післямова	525